

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 6 lutego 2019 r.

w sprawie **G. W.**

oskarżonego z art. 244 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt IX K [...],

na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

**2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

G. W. został oskarżony o to, że w dniu 5 listopada 2016 r. w B., prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy nie stosując się do orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 21 grudnia 2015 r., sygn. akt III K [...], środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 244 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt IX K [...], oskarżony został uniewinniony od popełnienia zarzuconego mu czynu.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator zarzucając w niej obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia przez faktyczne pominięcie w całości dowodów zawnioskowanych przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, opisanych w wykazie innych dowodów, a nadto – błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść tego wyroku, polegający na nieprawidłowej ocenie zebranych w sprawie dowodów, co doprowadziło Sąd I instancji do nieprawdziwego ustalenia, jakoby oskarżony nie dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 3 sierpnia 2018 r., sygn. akt VII Ka [...], uchylił wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt IX K [...] i przekazał sprawę G. W. temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obecnie, obrońca oskarżonego wniósł skargę na wyrok sądu odwoławczego zarzucając naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. polegające na uchyleniu wyroku Sądu I instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania bez powołania się na podstawę prawną z art. 439 § 1 k.p.k., czy z art. 454 k.p.k., jak również bez powołania się na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości – podczas, gdy z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wynika, że jedyną przyczyną uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania ma pozostawać konieczność ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co z kolei bez wątplenia nie stanowi przesłanki do wydania wyroku kasatoryjnego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga obrońcy osk. G. W. okazała się niezasadna i wobec tego podlegała oddaleniu. Stosownie do dyspozycji art. 539a § 1 k.p.k., nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi na wyrok sądu odwoławczego można wnieść, gdy wydanie na etapie postępowania odwoławczego orzeczenia o charakterze kasatoryjnym naruszyło dyrektywy zamieszczone w treści art. 437 k.p.k. lub też, gdy przy wydaniu tego orzeczenia doszło do uchybienia o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej należącej do katalogu wymienionego w art. 439 § 1 k.p.k. Kontrola przeprowadzana w ramach rozpoznawania skargi na wyrok

sądu odwoławczego koncentruje się zatem na sprawdzeniu okoliczności wymienionych w tym ostatnim przepisie, a także na zbadaniu, czy norma wynikająca z treści art. 454 k.p.k. rzeczywiście stała na przeszkodzie wydaniu orzeczenia korygującego rozstrzygnięcie Sądu I instancji w miejsce orzeczenia kasatoryjnego, ewentualnie, czy istotnie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (warunek z art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Podkreślić przy tym należy, że w ramach postępowania w przedmiocie skargi Sąd Najwyższy nie dokonuje samodzielnej oceny materiału dowodowego sprawy i nie przedstawia własnej oceny ewentualnego zaistnienia przesłanek z art. 454 k.p.k. uzasadniających lub też stanowiących podstawę do wydania wyroku uchylającego orzeczenie sądu *meriti*.

Stąd też zasadnicze znaczenie ma zdefiniowanie stanowiska sądu odwoławczego, który wydał orzeczenie o charakterze kasatoryjnym – z punktu widzenia granic takiego orzekania określonych w art. 437 § 2 k.p.k.

Wbrew wywodom skarżącego przyczyną uchylenia przez sąd odwoławczy wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 marca 2018 r., sygn. akt IX K [...] i przekazania sprawy G. W. temu Sądowi do ponownego rozpoznania, była nie tylko ocena materiału dowodowego nie spełniająca wymagań wynikających z art. 7 k.p.k., ale przede wszystkim brak odniesienia się do wszystkich dowodów zgromadzonych w toku postępowania. Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na pominięcie istotnych okoliczności wynikających z dowodów nieosobowych, brak analizy połączeń telefonicznych dokonywanych w okresie przedmiotowego zdarzenia oraz naruszenie zasad logicznego rozumowania przy wyprowadzaniu wniosków odwołujących się zresztą wyłącznie do braku rozpoznania oskarżonego przez ścigających go policjantów – z pominięciem innych, istotnych informacji przekazanych w ich relacjach.

W tych warunkach można zasadnie wyrazić przekonanie, że Sąd Okręgowy w B., uchylając wyrok Sądu I instancji w tej sprawie i przekazując ją do ponownego rozpoznania, dostrzegał zarówno potrzebę uwzględnienia tej części zeznań funkcjonariuszy policji prowadzących pościg za samochodem należącym do oskarżonego, w których identyfikują pojazd, opisują jego początkową lokalizację, określają liczbę osób przebywających w jego pobliżu, jak i konieczność poddania

analizie tych okoliczności, które wynikają z dowodów nieosobowych pominiętych w dotychczasowych rozważaniach sądu *meriti*. Dopiero w końcowej fazie pisemnych motywów sądu odwoławczego pojawiła się teza o wyciągnięciu przez Sąd I instancji wniosku niezgodnego z art. 7 k.p.k. Jednocześnie, Sąd Okręgowy dał wyraz swemu przekonaniu, że rozstrzygnięcie w tej sprawie powinno być inne, co z kolei pozwala uznać, że dostrzegł ograniczenie wynikające z treści art. 454 k.p.k., uniemożliwiające mu danie wyrazu własnej – odmiennej niż to uczynił Sąd I instancji – oceny całokształtu materiału dowodowego. Zatem, pomimo pewnej syntetyczności wypowiedzi sądu odwoławczego, można zrekonstruować motywy jego rozstrzygnięcia, w szczególności zaś powody, dla których Sąd ten nie widział możliwości utrzymania w mocy wyroku uniewinniającego.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji.